

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu manželského otce do usnesení rekursního soudu, jímž bylo stanoveno výživné pro dítě. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Názor stěžovatelův, že mělo býti pokračováno v řízení tomto až po právoplatnosti usnesení, jímž byl dětem zřízen po rozumu §§ 270 a 271 obč. zák. opatrovník k činu, nelze sdíleti, neboť dle § 12 nesp. říz. mohou býti opatření nesporného soudu, pokud zákon výslovně nestanoví výjimky a pokud soud neuznal za nutné, by vyčkal uplynutí lhůty rekursní, ihned ve skutek uvedena a dlužno zastaviti provedení soudního opatření pouze tehdy, když proti němu byl již podán rekurs. Z toho plyne, že soud nemusil vyčkati právoplatnosti usnesení dle §§ 270 a 271 obč. zák. Ovšem měl ono usnesení vydati stranám písemně, jak vysvítá z ustanovení §u 6 nesp. říz. Nestalo-li se tak, nezakládá nedopatření to zmatečnosti, neboť má stěžovatel možnost žádati kdykoli o dodatné vyhotovení dotyčného usnesení a může po jeho doručení v zákonné lhůtě mu stížností odporovati.

Čís. 6272.

W-Konto.

Uznání komitenta smírem, že komisionář mu účtuje právem výtěžek z prodaných cenných papírů na W-kontě, a že mu bude povinen jej vyplatiti podle toho, jak zákonem nebo vládním nařízením bude otázka těchto účtů upravena. Úprava stala se nařízením o soupisu ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., úmluvou ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926 a zákonem ze dne 21. srpna 1925, čís. 220 sb. z. a n. Úhrady z prodeje cenných papírů podléhají podle §u 2 čís. 5 nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. soupisu.

Použil-li komisionář výtěžku za cenné papíry komitentovy proti zákazu nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. a nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. k vyrovnání závazků vzešlých z jiných obchodů komisionářských ve Vídni, za něž pak obdržel protihodnotu v tuzemsku v československých korunách, nemůže se na něm komitent domáhati sice výtěžku, ovšem ale po případě náhrady škody.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv II 439/26.)

Žaloba, jíž se domáhal komitent na komisionáři, by mu zaplatil v Kč výtěžek za cenné papíry prodané na vídeňské burse po vydání nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., byla procesním soudem první stolice pro tentokrát zamítnuta. Odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Smírem ze dne 5. prosince 1923 uznal žalobce, že žalovaná banka účtuje mu právem výtěžek z komisionářského prodeje cenných papírů,

provedeného ve Vídni po vydání vládního nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. o zákazu převodu pohledávek a úhrad z ciziny do území republiky Československé, na účtě rakousko-uherských korun, t. zv. W-kontě, a že bude povinna mu jej vyplatiti podle toho, jak zákonem nebo vládním nařízením bude otázka těchto účtů bývalé společné měny vzniklých podle nařízení č. 57/1919 všeobecně upravena. Žalobce setrvává i v dovolání, opřené o dovolací důvody č. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s., na tom, že učinil smír v předpokladu a pod rozvazující výminkou, že dojde k očekávané všeobecné zákonné úpravě oněch kont, že však vláda Československé republiky se rozhodla upustiti od všeobecné jich úpravy a ponechati jich rozřešení dohodě stran. V nepřipuštění důkazu, nabídnutého o tom zprávou ministerstva financí, spatřuje dovolání kusost řízení a nesprávné právní posouzení, poněvadž mu bylo znemožněno prokázati nezávažnost smíru a z ní vyplývající obnovu dřívějšího ryze komisionářského poměru stran. Žalobci nelze dáti za pravdu, neboť tvrzení, že otázka t. zv. W-konta nebude všeobecně rozřešena, jest v rozporu se skutečností a vydanými již zákonnými předpisy. Komisionářským prodejem žalobcových cenných papírů ve Vídni po vydání nařízení č. 57/1919 nabyta žalovaná banka ve Vídni pohledávek, jež nesměla převésti do tuzemska. Podle čl. 361 obch. zák. má žalobce proti bance nárok jenom na to, co banka sama má od svého smluvníka obdržeti, a jenom tak, jak banka sama může to požadovati. Podle čl. 368 obch. zák. pokládají se pohledávky komisionářovy z obchodů na účet komitenta v poměru mezi komitentem a komisionářem i bez předchozího postupu za pohledávky komitentovy. Účtování výtěžku za prodané cenné papíry bankou žalobci na kontu bývalých rakousko-uherských korun má tedy ten význam, že banka vyplatí svého času žalobci to, co sama za svou pohledávku obdrží. Pro rozřešení poměrů mezi stranami není třeba všeobecné úpravy účtů bývalých společných korun, nýbrž jenom úpravy pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli a dlužníky československými a rakouskými. Tato úprava se již stala nařízením o soupisu všech těchto pohledávek a závazků ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., úmluvou mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924, čís. 60/1926 sb. z. a n. a zákonem z 21. srpna 1925, čís. 220 sb. z. a n., udělivším právním pravidlům obsaženým v úmluvě právě zmíněné moc zákona. Námitka, že úhrady z prodeje cenných papírů nepodléhají podle Šu 2 čís. 5 nařízení čís. 265/1922 soupisu a dalším tu uvedeným pravidlům, byla nižšími soudy správně vyvrácena poukazem na doslov onoho předpisu, takže žalobce sám v dovolání již na ní netrvá. Žalovaná banka obdrží podle hořejších úmluv a předpisů kupní ceny za prodané žalobcovy papíry vyplaceny od Československého zúčtovacího ústavu a bude pak podle čl. 361 obch. zák. povinna odvésti je žalobci, čímž bude smír ze dne 5. prosince 1923 splněn. Právnem uznaly proto nižší soudy právní důvod žaloby za pochybený, smír ze dne 5. prosince 1923 za dosud platný a pro obě strany závazný, a důkaz zprávou ministerstva financí o zamýšleném upuštění od všeobecné úpravy t. zv. W-kont za zbytečný. Žalobce vytýká řízení kusost také ještě z toho důvodu, že nebyl pro-

veden důkaz obchodními knihami žalované banky o tom, čeho banka nabyla z obchodů provedených ze žalobcova příkazu a o kolik se takovým způsobem obohatila. Dovozuje, že, když smír ze dne 5. prosince 1923 pozbyl účinnosti, ožily jeho původní nároky z komise, a banka jest povinna vydati mu vše, co z oněch obchodů obdržela. S tohoto právního hlediska byl důkaz zřejmě zbytečným, neboť smír, jak bylo doličeno, jest dosud platným a závazným. Ale i kdyby se o rozepři uvažovalo po právní stránce tak, že žalovaná banka, svémocně naloživši útržkem za cenné papíry, znemožnila jeho převzetí a zaplacení zúčtovacím ústavem a tím i splnění smíru, nebylo onoho důkazu potřeba. Podle odvolacího spisu bylo by se pohřešovaným důkazem zjistilo, že žalující banka v kritické době prováděla jak prodeje, tak koupě ve Vídni, pro sebe i své komitenty, takže dostala vyplaceno v korunách československých, co žalobci záúčtovala na účtu bývalých společných korun. Tomu dlužno rozuměti tak, že banka použila výtěžku i komisionářských obchodů ve Vídni, za něž obdržela protihodnotu v tuzemsku v československých korunách. Kdyby tomu tak bylo, byla by banka přestoupila přísný a přesný zákaz vládního nařízení čís. 57/1919, neboť bylo by to obcházením zákazu převodu soukromých peněžních pohledávek a jakýchkoli úhrad do území Československé republiky, a kdyby se to bylo stalo po 15. září 1922, byla by jednala mimo to i proti §u 9 vládního nařízení čís. 265/1922, zakazujícímu jakékoli platy, převody a veškerá jiná jednání, směřující k urovnání pohledávek a závazků povinných soupisem. Žalobci nemohl by býti přisouzen požadovaný výtěžek z těchto zakázaných, a výslovně za neplatné prohlášených obchodů. Ovšem mohl by se domáhati na žalované bance, aby mu nahradila škodu, kterou by mu takovou, předpisu druhého odstavce čl. 368 obch. zák. se přičítící svémocnou disposicí s výtěžkem prodeje žalobcových papírů snad způsobila. Z důvodu náhrady škody nebylo však žalováno, proto nezáleží na tom, zda a jak žalovaná banka disponovala s kupní cenou za prodané papíry, a nelze v tom, že ani odvolací soud nepřipustil důkazů v té příčině nabídnutých, spatřovati vadnost odvolacího řízení.

Čís. 6273.

Ustanovení §u 47 j. n. týká se pouze sporů o příslušnost mezi řádnými soudy, nikoliv mezi řádným soudem a soudem živnostenským. Záporný spor o příslušnost mezi řádným soudem a soudem živnostenským nemůže vzhledem k §u 24 zákona o živnostenských soudech vůbec vzejíti.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 626/26.)

Okresní soud v Liberci vrátil návrh ohroženého na povolení prozatimního opatření, maje za to, že jest příslušným živnostenský soud v Praze. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný, nařídil však okresnímu soudu, by ve sporu o příslušnost mezi okresním soudem v Liberci a živnostenským soudem v Praze jednal podle §u 47 j. n. Důvody: Dle stavu spisu odmítají jednak soud